

1.

Motorová tříkolka Karla Bikfuta sjížděla pomalu cestou do údolí. Motor rachotil nepravidelným zvukem, který se odrážel v okolních stráních a zpětně se vracel na cestu ke svému začátku. Bikfut podřadil, povolil spojku a v pomalém tempu se pohupoval po kostrbaté cestě. Již se viděl s lahví piva natažený u televize... Tříkolka náhle vybočila ze směru, udržovaného pažemi řidiče a najela do mírného svahu. Motor ještě zkusil přemoci svah, ale po chvilce to vzdal a zdechl. Karl sedl ze stroje, obhlédl situaci a na celé kolo si ulevil: "Kurva hovna koniklec! Člověk je skoro za humnama a teď tohle", a kopl holínkou do předního, naprosto prázdného kola. Ještě několikrát si zanádal, ale pak usoudil, že mu stejně nezbývá nic jiného, než prostě vyndat veškerý „zkrvený krámy“, jak popsal hlasitě svůj náklad, a to „pojebaný kolo“ vyměnit. A v pohádkách se píše: jak řekl, tak udělal.

Mimo hromady nesmyslů, které, Bůh ví proč, vozil sebou, vyhodil vztekle také klec s vyděšeným kohoutkem, jeho dnešním úlovkem na trhu v blízké vesnici. Karl Bikfut byl sedlák středního formátu, jeho hlavní obživou bylo sice obilí, jež pěstoval na rozlehlých lánech v okolí svého hospodářství, ale k němu ještě choval na dvoře snad vše, co se mohlo nějak výhodně prodat. A když ne prodat, tak alespoň sníst! A maso, řečeno jeho slovy, bylo „numerouno“!

Zatímco notně našťvaný Bikfut prováděl výměnu píchlého kola (což notně častoval nepublikovatelnými výrazy), zhruba o tři metry vedle něho se strachy třásl kohoutek z trhu. Neměl strach ze svého současného majitele – tolik jeho mozek nebyl schopný pobrat. Spíše moc dobře věděl, co s ním bude. Za pár minut, možná hodinu, bude vypuštěn na dvůr, kde jisto jistě vzbudí nemalý zájem. Pokud to bude zájem ze strany něžného pohlaví, nebude problém. Stačí se jen hezky uklonit, potřást hřebínkem, načechrat peří a říci: "Jmenuji se Moris, k vašim službám, madam." Nebo obměnit poslední slovo za „signorito“. To zabere vždycky. Pakliže, a toho se obával nejvíce, přijde zájem z té druhé strany, je téměř jisto jisté, jak to dopadne. Bude bit jako žito! Žádný starousedlík nemá o nováčky zájem. Obzvláště pak, jsou-li mladší než on sám. A že tomu tak bude, bylo téměř jisté.

Když probral všechny varianty toho, co bude následovat, nadechl se ze všech sil a k modré obloze zakokřhal: "Nebojím se! Neustoupím – vydržím!", čímž si dodával odvahy. Vyplašený ze všeho, co bude následovat, si ani nepovšiml, že nad ním, v pravidelných kruzích, létá, stále níže a níže, statný samec jestřába. Proto, když zaslechl jeho hlas, instinktivně se přikrčil. "To víš, že jo, mladej, jen si zařvi. Vono to dneska nebude naposled, vid' že jo??" , posměšně „zazpíval“ jestřáb Bono. A jakmile uviděl, jak jeho slova dopadla na úrodnou půdu, potěšen tím pokračoval: "Ty až tě uviděj, radostí se zblázněj. Takovou chudinku, jako seš ty, tam už dlouho neměli. Takže ti je asi jasný, jakej bude uvítací ceremoniál. Eňo ňuňo – to ti můžu podepsat!" A aniž by čekal na reakci ze spodu pod sebou, nabral potřebný větrný proud do svých křídel a zmizel kdesi v neznámu.

A Moris se posral!

2.

Noční hvězdy dávno zmizely z oblohy, měsíc jen potajmu sledoval dění pod sebou a pokorně ustoupil ostrému svitu oranžového slunce, žlutavé pruty jeho paprsků jako neviditelné prsty hladily malebnou krajinu pod sebou, svým teplem hřály potřebné a rozdávaly pocit bezpečí a láskyplného obětí. Prostě standardní letní pakárna!

Ač byla sobota odpoledne, na dvoře panoval normální ruch, jako by byl všední den. Důvod byl prostý: zvířata, na rozdíl od lidí, neřeší pracovní a nepracovní dny. Řeší, kdy je ráno, kdy večer a kdy je čas na baštu. Právě proto jsou klidnější, vyrovnanější a spokojenější. (ámen!!)

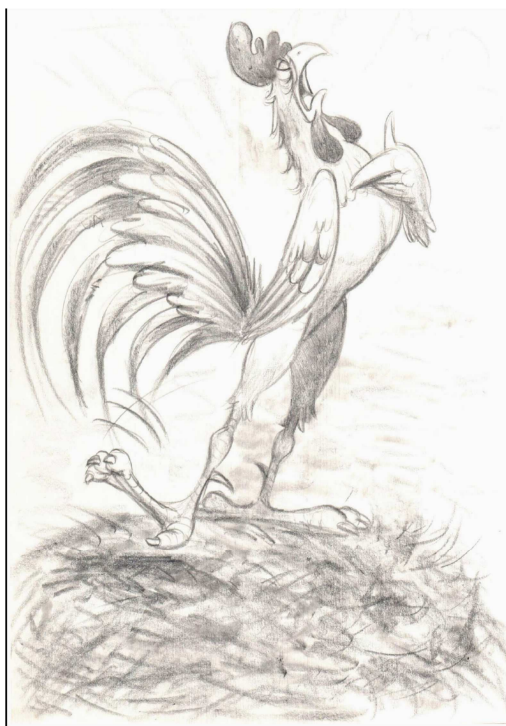
Z bližšího pohledu zainteresovaného jedince se naskytl následující obraz:

v prostoru hnojiště, které bylo umístěno mezi hlavním obytnou budovou Bikfutova statku a podlouhlou hospodářskou budovou ve tvaru písmene L, zakončenou stodolou, respektive suchým stáním pro traktor (které majitel zručně „přilepil“ k boční zdi stodoly – jak říkal: „Takovej dle majstrštyk nemaj ani u Feráry!“), postávalo několik skupinek kuru domácího, lidově označovaného za slepice (k velké nelibosti mužské části osazenstva). Na malém hrbolku stál pak kohout černého peří s bílým kolárkem pod krkem a k těm, kteří měli zájem mu naslouchat, vedl následující řeč(okořeněnou jeho typickým ráčkováním):

„ Vy všichni dobře víte, jak mnoho mi záleží, aby moji farníci drželi při sobě a pomáhali si navzájem.

Prroto jsem v tomto duchu už připravil kázání na zítřejší bohoslužbu, na kterou se, doufám, dostavíte všichni. Tam pak spolu můžeme prrobrat i témata, jaká vás nejvíce trrápí.“

Spokojen sám se sebou pak klidně sestoupil z provizorní kazatelny, pokýval hlavou všemi směry, odkud očekával odezvu a oddanost v jednom a zařadil se mezi mladé slepičky s úmyslem „rozdat trochu toho moudrra a dobrra“, jak s oblibou říkával (a samozřejmě vybíral co nejvíce slov, obsahující písmeno „r“, jakoby se v tom vyžíval).

„To se mu to kecá, chytrákoví“, naklonila se Legy k sestře Horny.“ Von má jistotu, že na pekáči jen tak

neskončí – šmejdi jeden.“

Tím narážela na zajímavou skutečnost – nikdo neví, kdy přesně se to stalo, ale jisté bylo, že Bikfut, ač sám nevěřící, dal na pověry. I stalo se prý jednou cosi podivného. Při jakési činnosti u zadního traktu stavení našlápl Bikfut neopatrně na kraj jímky s výkaly a ačkoliv se snažil balancovat, jak mohl, rovnou po hlavě do těch sraček spadl. Naneštěstí tak mizerně, až se mu zaklínila jedna noha jedna ruka, tudíž zde, po pás v marastu, zůstal zaseknutý. Samozřejmě řval na celé kolo a „kurvy, hovna a koniklece“ létaly z jeho úst rychlostí světla, leč marně. Akustika je neúprosná – devadesát procent jeho „modliteb a proseb“ zůstalo s ním v jímce. A tu se, prý, v okolí nacházel právě otec Anastáz a svým hrdelním křikem vyburcoval hospodyni, ta vstala od své roboty (do slova a do písmene, neboť tou dobou zrovna „trpěla“ nahoře ve stodole pod pánevními dopady jejich čeledína), vyšla na dvůr, našla Bikfuta, zavolala čeledína, dostali ho ven, zkrátka udělali vše, co bylo v jejich silách (kterých již ale mnoho nebylo, protože pánevní tělocvik přeci jen, hajzlík jeden, bere sílu po tuctech). A starý paroháč Bikfut, když se uklidnil půl litrem kořalky, prohlásil Anastáze za zachránce a zakázal všem s ním cokoli provádět. Tím dostal otec glejt nedotknutelnosti – dozvěděl se to sice až o dva týdny později od Isabely (o té někdy příště), ale i tak ho to pasovala téměř mezi svaté.

Zlí jazykové (v podání sester Legy a Horny, jedněch nejstarších kusů slepic na dvoře) ale tvrdí zcela něco jiného.

Otec Anastáz se opravdu v onu kritickou chvíli nacházel v oněch místech, kde právě Bikfut „hovnařil“, nicméně – rozhodně nevolal paní domu od radovánek na pomoc, ale zahlédl na obzoru široká křídla, z čehož vyvodil stav ohrožení (například jestřáb Bono na pravidelné obhlídce delikates) a začal řvát na celé kolo. Když pak ona zlověstná křídla, patřící zbloudilé labuti, proletěla nad dvorem, uklidil se otec na několik dní mimo ostatní – jak říkal: na pokání.

Když sestry dokonale umyly otci Anastázovi záda (jasně, že "prdel"), jak rády říkaly svým rozhovorům, nedělo se nic, co by stálo za zmínku. Vyjma snad činnosti hospodyně. Ta, vědoma si nepřítomnosti svého chotě, hýkala kdesi v útrobách stavení, jako když ji na nože berou (a nože to nebyly). Samozřejmě s některým z čeledínů někde rozbíjela pelesti postele, protože jí bylo v podstatě jedno kdo, kdy a kde ji alespoň na malou chvíli učiní šťastnou v tom jejím „posraném životě“ mezi plotnou, hnojem a tím volem Bikfutem (její vlastní slova, ať se propadnu do Bruselu!!).

A slunce, vysoko na obloze, líně shlíželo na ten bordel pod ním, jako by je to snad ano nezajímalo. Co je mu vlastně do toho, že ano? Jak praví klasik z lidu: co se má posrat, to se posere.